

creació

Jaume Vidal Alcover va ser, a més de narrador, dramaturg i assagista, un destacat poeta, company de generació amb els també mallorquins J.M. Llompart, Blai Bonet i Llorenç Moyà. Entre els seus llibres de poemes destaquem *El dolor de cada dia*, *Sonets alexandins*, *El fill pròdig*, *Terra negra*, *L'hora verda...* El 1984 va ser-li publicat un volum d'Obra poètica que aplegava bona part dels llibres i el 1988 Josep Lluís Savall va publicar-li una antologia de poesia amorosa que recollia alguns textos inèdits. Amb tot, quan va morir encara li quedaren força poemes per publicar. Els que oferim a continuació en són una mostra.

MINOTAURE , I

Carn amorosa, Minotaure,
sol i tancat al Laberint,
malson arreu, tu sol dormint,
gegant ulls clucs, qui et sabrà plaure?

¿Potser Ariadna, quan la daura
la flor del sol, o el cec instint
d'algun Teseu, l'espasa al cint,
mascle votat a fer-te caure?

Monstre feliç! Tu que has nascut
fill de la por, gran i banyut,
fill del desig, teva és la vida,

si tant la vols, teu el combat
i la llivanya amorosida,
oh, cos, enigma, tot beutat!

20.1.64.

MINOTAURE, II

Bell Minotaure, carn d'amor,
quin cos esperes amb l'espasa?
¿Un, ple de bels, d'ovella rasa
o aquell del boc, potó rodó?

Els portaràs al teu racó
i amb l'un o amb l'altre faràs vasa,
perquè tindràs el goig a casa
sense sortir de botador.

L'altre coltell, guarda'l, si et plau,
que et sobraran les exigències:
no són cap savis set ciències

ella ni ell. Dóna'ls la pau:
per desgreujar llurs consciències,
alegra'ls l'un o l'altre traü.

1969.

MÀ DEL DESIG

¿Hi ha una mà i això és un pit
o és una carn que, si batega,
l'embrèn un goig sense profit,
i ara l'encén, ara l'ofega,

mal resignada a un glop de nit
o no treu joia aquesta brega
perquè l'amor no ha trobat lilit
i, orat, per aigües d'oi navega?

Només l'empremta, i n'hi ha prou
per dur a manlleu tota la vida
i a cada venda pagar alou

d'una recança eixarreïda:
el ferro cru dins ls ferida,
que ja no hi és i encara cou.

19.X.71.

TOT UNA PENA

Tenim les penes que no són
al capdavall més que una pena:
tirem les penes a l'esquena,
mig somriem i roda el món.

Però hi ha pena que es confon
amb un instant de vida plena:
omple de grat tota l'escena
i dóna el drama en un segon.

Nostra és la pena: aquesta activa
pena de viure, tot plegat,
de viu en viu, vivint la pena.

I haver la pena com a estrena
del goig de viure: la carn viva
prompta per l'hora del combat.

28.V.72

L'EMPELT

Ets el meu cor. Si no batega,
és que no hi ets. Ets el meu cor:
la por de perdre't: un tresor
de jorns iguals fets a la brega

contra la vida que navega
rumb dretament cap a la mort.
No hi valen punts ni cops de sort:
només la lluita ens arrossega.

Ni vencedor: no hi ha qui venci
quan s'omple el cós del teu silenci.
Tu, cor salvatge; jo, fidel

al meu destí de veu venuda
a l'afalac, per una muda
d'un tany de terra a un tronc de cel.

4.XII.71.

Sol contra tu. No necessit
ningú. Tanta amistança blanca,
i no trobar, quan tot demanca,
més que una angúnia de crit!

No t'esveris, esporuguit:
encara tens la via franca,
si et fa basarda aquesta tanca
tan massa teva: un cos al llit.

Al teu entorn tota la vida.
Tu al centre de l'enigma ets
una tendresa de la por:

de molt temps ha, pensaments fets
i ben rebuts, tots a la mida
d'un clos de vida sense jo.

4/6.XI.71

Ara, cansat de demanar,
de cridar a mort sense resposta
em pos de nou la vella crosta
i me'n vaig sol, camins enllà.

Ni això he tengut; ni això no hi ha:
una mort clara i feta a posta.
Ferm enemic, si no et sóc hoste:
així no fa de mal triar.

Teva és la llei que han convengut
jutges de dictes acceptades,
prudents de codis i virtut.

Vénguen sentències tancades
a tot o res: no tu, vençut,
i jo amb les penes condemnades.

11.VI.72

Oh, cos feliç, aquest cos meu,
aquest cos teu, que és meu, i calla
perquè en silencis m'amortalla
a les envistes de la neu!

Oh, cos mortal, que en vida breu
la vastitud d'amor emmalla
i als crits vivents de la baralla
el seny etern el té per seu!

Oh, cos, oh, cos, lluita i desvari
d'olors, de tactes, de gemecs
d'alts horitzons dins els ulls cecs!

Germà no et vull, que et sóc
contrari:
just el combat dóna sentit
a les gaubances del profit.